

Soden ved at blive sendt ind for at rense de talrige Kamin-skorstene!

En almindelig lagtagelse er det endvidere, at Kræft ofte opstaa i Tungen ud fra det Sted, hvor der findes en irriterende Tandstump, Læbekræft hos Mennesker, der til Stedighed har en Pibe hængende i Mundvigen etc., etc.

Afdøde Professor Fibiger ved Københavns Universitet var endelig den første, der (Aar 1912) efter aarlangt og genialt Forskerarbejde paaviste eksperimentelt fremkaldt Kræft, idet det lykkedes ham at fremkalde Kræft hos mere end 50 pCt. af Forsøgsrotter, der blev fodret med Kakkerlakker, som var inficeret med en bestemt Slags Indvoldsorme; senere fremkaldte han hos ca. 90 pCt. af Forsøgsmus en typisk Kræftsvulst, efter at de 3-4 Maanedere var blevet penstet med Tjære paa Ryggen. Da der stadig var ca. 50 pCt. af Dyrene, der ikke fik Kræft, antog man som Forklaring, at der maa findes en særlig Disposition, for at Kræft kan opstaa.

Det mangelfulde Kendskab til Kræftaarsagerne hindrer imidlertid ikke, at Behandlingen af Kræft stadig gør store Fremskridt; saaledes har den tidligere eneraadende operative Behandling efterhaanden maattet afstaa store Omraader til den moderne Straalebehandling (Røntgen og Radium). Dette gælder bl. a. al Hudkræft, hvor Radiumsbehandling praktisk talt giver Helbredelse i 100 Procent! Og ved Underlivskræft hos Kvinder mener man, at en rationel Radiumbehandling har faaet Helbredelsesprocenten til at stige til 60-65 pCt. — vel at mærke ved en tidlig Behandling!

Endnu kommer dog alt for ofte Kræften for sent til Behandling, idet Folk ikke i Tide søger Læge, skønt de i nogen Tid har bemærket en lille Knude, lidt Blødning af og til, lidt Udflod, har haft lidt Kvalme, ubestemte Smarter etc. — alt for ofte staar vi Læger over for det ganske uafattelige, at Lægefolk mener sig berettiget til at domme om Sygdom og Sygdomsbehandling — »det gaar saameget nok snart over, Naturen klarer nok sig selv« etc. etc.!

Dr. A.
(»Fyns Tid«).

En 8-aarig Jødedreng sparket ihjel af nazistiske Kammerater.

»Fyns Soc.-Dem.« bringer et Interview med en franskfodt, 45-aarig Jøde, der er flygtet fra Tyskland og nu opholder sig hos en Familie i Odense.

Den flygtede fortæller bl. a.:

— Jeg havde en lille Dreng, en dejlig lille Dreng paa 8 Aar. Han gik i en god Skole og var eneste Jøde i sin Klasse. Men ingen havde hidtil generet ham af den Grund. Drengen var lærelysten og glad for saavel Skolegang som Lærere og Kammerater.

Saa kom Nazi-Revolutionen!

— Efter den Tid fik min lille Dreng en anden Behandling. Det begyndte med Chikanerier og Forhaanelser, det udtagede sig til Prygl, daglige Prygl, og til Slut til rene Mishandlinger. Tilslut kunde Barnet ikke udholde det længere, han kom grædende og

AJS

BALSLEV & GOOS

THORSHAVN

Altid stort Lager af:

Trælast i alle gangbare Dimensioner samt alle Slags Bygningsmaterialer.

Særlig fremhæves:

Fint savet Fyrretømmer,
Baaedtræ, saavel Fyr som Eg,
Rund Fyr til Mast, Bomme o. l.,
Krydsfiner i alle Tykkelser og Kvaliteter.

Telefoner: Nr. 20 & 237.
Trælastforretningen: Nr. 194.

forslaaet hjem hver Dag. Det var for galt, det var umenneskeligt, det var ren Raahed.

Derfor sagde jeg tilslut til ham, at han skulde blive hjemme, han skulde ikke gaa i Skole mere, ikke saa længe det gik saadan til.

Men i Juli Maaned blev der fra Skolens Side sendt Bud efter ham. Han skulde møde sidste Dag for Sommerferien og faa sine Karakterer og Papirer udleveret. Intet ondt anende sendte jeg ham derhen.

Fortælleren tav en Stund. Saa kom det:

— Aa, hvor mit Barn saa' ud! De skulde have set. Drengen kom tilbage gennempryglet som aldrig før, mishandlet, med Blodet drivende ned ad Ansigtet. Han græd og jamrede, ja — skreg højt af Smerten. Han holdt Hænderne paa Maven og vred sig i Lidelse. Vi lagde ham i Seng og sendte Bud efter Lægen.

Denne kom, og han bekræftede Drengens Beretning om Aarsagen til Sygdommen: Mishandlinger; Spark — Spark i Underlivet, meget alvorlige Spark. Maaske var noget sprængt, siden det smertede saa voldsomt.

Om Lægen vilde udstede Attest herfor? Saa vilde Faderen gaa til Politiet med en Anmeldelse.

Men nej — det turde Lægen skam ikke! Han turde ikke lægge sig ud med Hitlers Boller.

Luk Bogen op!

Man brugte engang — gor det vist for Resten endnu, omend maaske ikke saa hyppigt — den Vending i daglig Tale: »Ja, du kan tro, at jeg skal konfirmere dig!«

Jeg kender ikke Oprindelsen til denne Ytring, men det er ogsaa ligegyldigt. Det, som det kommer an paa, er, hvad man mener med den, thi det kan jo naturligvis ikke være noget saa fornufteligt som at gaa Præsten i Bedene og give de unge Mennesker en bedre Konfirmation end den, de faar i Kirken.

Der kunde ligge en frygtelig Trusel i Ordene, som fik det til at løbe koldt ned ad Ryggen paa den ulyksalige Synder, paa hvem de var monteret, saa han fik Gaaschud over hele Kroppen og saa med blandede Følelser og bange Anelser den alernærmeste Fremtid i Mode. I Reglen laa der dog blot et Ønske om at give det unge Menneske noget andet og fornuftigere at tænke paa end de Skarnsre-

ger, som gav Anledning til Løft om en ekstraordinær Konfirmation.

J. P. Jacobsen, Gennembrudsmanden i 1870.

Jeg husker endnu tydeligt, da min Mor engang »konfirmerede« mig paa Grund af nogle Utuskestræger, jeg havde lavet. Jeg fik Stuearrest og blev lukket inde paa mit Værelse, og da vi boede paa tredje Sal, var der ingen Mulighed for at snyde mig ud af mit Fængsel gennem Vinduet til Friheden og Kammeraterne. Det var ingen lystelig Situation for en Dreng paa omtrent 11 Aar, der hidtil kun havde interesseret sig for at lege, kun laget meget overfladisk paa Lektærlæsning og betragtet Skoletilvang som et meningsløst Onde, opfundet af Lærerskanden for at give Beskæftigelse til en Mængde mere eller mindre fortærfelige Mennesker. Og dog blev denne »Konfirmation« af en vis Betydning for hele mit senere Liv, thi jeg mener at kunne datere min Kærlighed til Bøger fra hin skæbnsvangre Dag.

I min Vrede over min ublidle Skæbne kastede jeg mig over en Bog, der tilfældigvis laa i Værelset, idet jeg ræsonnerede, at kedsommeligere end Stuearresten i sig selv var, kunde det da aldrig blive at kaste Øjnene i Bogen.

Det var J. P. Jacobsens »Marie Grubbe«, en roman, jeg ellers med den største Ringagt vilde have gaaet langt uden om, saa længe der endnu eksisterede en Indianerroman eller Søroverfortælling, som jeg ikke havde fordojet.

Nu skete imidlertid det store Under, at »Marie Grubbe« fængslede mig, saa jeg, til min Mors uhyre Overraskelse, ikke lige med det samme ønskede at forlade mit Fængsel, da Frihedens Time endelig slog. Min Mor troede, det var Stedighed og Trods fra min Side, og jeg lod hende blive i Troen og læste videre. Det var, som om en hel ny Verden med et Slag aabnede sig for mig. Jeg blev ikke saa lid af en Læsehest. Fandt smaa Julelys frem for i al Hemmelighed at læse ved deres svage Skin om Aftenen, naar Mor havde fjernet Petroleumslampen fra mit Værelse i den Tro, at jeg nu

sov de Uskyldiges trygge og styrende Sovn. Og denne Læsestyt fulgte mig senere i mange Ungdomsaar, saa jeg endog benyttede den Tid, jeg gik paa Gaderne fra og til min Virksomhed til at sluge Johannes Jørgensens »Livets Træ«, Knut Hamsøns »Sult« og »Pan«, Holg. Drachmanns »Forskrevet«, Henrik Pontoppidans »Muld« og »Det forjættede Land« og mange andre Romaner af Dildens Digterkuld. Det var jo i de fredelige og hyggelige Tider, da Fodgængerne godt kunde gaa og sove paa Gaderne og altsaa udmærket godt kunde gaa og læse. Hvis man nu gjorde det, saa skulde Politiet nok komme og »konfirmeres«.

Det er da heller ikke min Mening her at ville anbefale dette til den Ungdom, der nu skal staa til Konfirmation. Men jeg vil, saa stærkt som det er mig muligt, raade den til at læse og atter læse.

Jeg ved meget vel, at mange vil protestere. Tiden er en anden nu, vil de sige; i vore Dage er stærke Nerver, hurtige Hænder, træuede Muskler og i det hele taget Fysik den vigtigste Betingelse for at leve det forcerede og forjættede Liv, som den moderne Teknik har skabt, og som har gjort Tilværelsen materialistisk i højere Grad end nogen anden Tid for. Men de glemmer, at saa længe der har været nogen Kultur — saa længe har Aandsarbejdet været Grundlaget for alt andet Arbejde, for alle Fremskridt, for al Udvikling. Derfor skal den Unglese, for at danne sin Aand, for at træne sin Hjerne, for at nære sin Fantasi skal han læse. Ikke blot den Faglitteratur, som er nødvendig for at dygtiggøre sig til de faglige Opgaver, der stilles den Unga paa den Bane, han forbereder sig til, naar Konfirmationen har sat sit Skel mellem Barndommens sorgløse Tid og det Liv, der er de Voksnes, og som nu skal leves, men ogsaa, og i høj Grad, Skonlitteraturen, Klassikerne saa vel som de moderne Forfattere. Livsskildrerne saa vel som Skonhedsydkerne, Fantasions Mestre saa vel som Realismens Skribenter. Den, der vil lære, maa læse, den, der vil personlig Udvikling, maa lukke Bogen op, den gode Bog, Digterværket, der kan vække, løfte og forøke, Rejseskrivelsen, Dyreskildringen, populære videnskabelige Arbejder.

Fru Osa Johnson, den modige amerikanske Afrikarejsende, der sammen med sin Mand har foretaget talrige Kamerajagter paa Stortvildt i Junglerne.

Hvilken ung Mand vil ikke finde Næring i rigt Maal for sin Sportsaand, sin Fantasi, sit Udsyn, sit Mod ved at følge Knud Rasmussen paa hans arktiske Opdagelsesrejser? Og hvilken ung Kvinde vil ikke med Beundring og Stoltthed følge Martin Johnsons modige Hustru paa hendes og Mandens Kamerajagter paa Stortvildt i Afrikas vældige Jungler? Eller give et ungt Menneske Kiplings eller Roberts eller Brehms Dyreskildringer i Haanden, og han vil føle sit Hjerte banke for alle de Skabninger, som Gud satte i Luften, paa Jorden og i Vandet paa den fjerde og femte Dag i Skabelshistorien, for Mennesket blev til. Saaledes vil enhver god Bog give vor Karakter, Viden, Dannelse, Fantasi, Følelse et Plus.

Den unge Mand eller Kvinde, der tidligt lærer at forstaa, at det velforsynet Bogskab ikke alene er en Pryd i et Værelse, men ogsaa et rigt Skatkammer, hvoraf man uophødelig kan øse,

uden at det udtømmes, vil være bedre rustet til at tage Kampen op med Tilværelsens forskellige smaa og store Problemer, end den, der tror, at Mennesket kun er Krop.

Vidar Bruun.

Selverhvervende Kvinders Statistik.

Fra »Statistik Maanedsskrift«. kan vi endnu supplere de tidligere fremkomne Redegørelser for den gifte Kvinders Selverhvervs Indtægter med nogle Oplysninger om Forholdet mellem Indtægter og Børnetal. 55 Procent af Ægteskaberne, hvor Hustruen har Selverhverv, er barnløse, 8000 Ægtepar, hvor Hustruen har eget Erhverv, har 1 Barn, 3600 har 2 Børn, 1300 har 3 Børn, der er kun 736 Ægteskaber, som glæder sig ved flere Børn.

Statistikken konstatere, at Ægteparrens samlede Indtægter og Hustruens specielle Indtægt daler, naar Børnetallet stiger. Man faar saaledes at vide, at mens de barnløse Hustruer gennemsnitlig tjener 1382 Kroner, og deres Mænd 4466 Kr., har 3-Børns Ægteskaberne kun en Indtægt af henholdsvis 934 Kr. og 4130 i Aarsindtægt.

De sidste Oplysninger viser vel egentlig ret tydeligt, at Kvinderne efter bedste Skøn tager Hensyn til Børnens Krav paa deres Omsorg, og de vælger ofte en mindre Indtægt for bedre at kunne varetagte Barneplejen ogsaa, end de tager den større Indtægt, og lader Børnene skotte sig selv. Man maa dog ikke forveksle de Arbejdsforhold, der har fastslået Arbejdstider, Akkordarbejde o. s. v., der kræver den bestemte Arbejdstid, her er intet at sige om, men det maa tages, som Erhvervsarbejdet kræver det, — det kan ikke sammenlignes med de mange »liberale Erhverv«, som Statistikken omfatter, og hvor Arbejdsløsen selv paa forskellig Maade kan være med bestemmende for, om hun vil have flere eller færre Timers Erhvervsarbejde.

Alt i alt maa det interessere stærkt, at en Statistik som denne om de faktiske Erhvervsforhold for gifte Kvinder er fremkommet netop for Tiden, hvor der ivrigt diskuteres om gifte Kvinders Arbejdsret og Frihed. Der er meget at lære af denne Statistik.

Skabet til Alt-mulig-Brug.

Ikke saa sjældent maa den selverhvervende unge Pige starte med at møblere sit Værelse fra Familjens Pulterkammer; i hvert Fald være glad til, om der bliver hende tilidst nogle af Hjemmets kasserede Møbler, Stole og Bord, Bogreoler og andre Arter af Borneværd, det saa gaa an med. Der, hvor det kaller sig om at paa Fordringerne til bade det praktiske og til Udsenethed, er, naar der skal indrettes Plads til bade Gangkælder og de nødvendige Køkkenredskaber, saa der kan præsenteres een og anden kammeratlig Servering eller lign. Ligeledes Linetæd, Skotøj og alle de andre Ting, som selv den mindste Form for Hjem maa have.

Som en Model og Idé for, hvorledes saadan et Alt-mulig-Skab kan være er ovenstaaende velognt. Det vil røgte alle Formaal godt og ikke være overkommeligt i Pris, især nyttigt, fordi det altid er egnet til et Hjemts Behov, om ogsaa Hjemmet kommer til at bestaa af flere. I gamle Dage var det Kommoden, »Bruden« bragte med sig i sit lille Hjem, naar hun ikke ellers fik Medgift. Ikke saa sjældent er den samme Dame tilfreds med at flytte sit Alt-mulig-Skab med sig.